

MERGAITĖ, NORĖJUSI IŠGELBĖTI KNYGAS

KLAUS HAGERUP • LIJA AISATO

Versta iš:
Klaus Hagerup
JENTA SOM VILLE REDDE
BOKENE
Gyldendal Norsk Forlag AS –
Gyldendal Barn & Ungdom, 2017

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Klaus Hagerup

© Iliustracijos, Lisa Aisato

Pirmą kartą 2017 metais norvegų kalba išleido *Gyldendal AS*.

Išleista susitarus su *Oslo Literary Agency*, Oslas, Norvegija.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Eglė Išganaitytė-Paulauskienė, 2018

© Leidykla „Nieko rimto“, 2018

ISBN 978-609-441-549-4

KLAUS HÄGERUP

MERGAITĖ, NORĖJUSI IŠGELBĖTI KNYGAS

Iš norvegų kalbos vertė
Eglė Išganaitytė-Paulauskienė

Iliustravo Lisa Aisato

Vilnius
2018

Ana mažai ko bijojo.
Bet vienas dalykas kėlė
didžiulę baimę.

Kartą naktį Ana
susapnavo baisų dalyką –
ji paseno.

Iš pradžių suvyto kaip
medžio lapas rudenį.

Tada sutrupėjo ir
pavirto į dulkes.

Paskui išsisklaidė
vėjyje.

Ana nenorėjo suaugti.
Ji bijojo pasenti.
Labiausiai nelaukė savo gimtadienio.
Jis buvo jau visai čia pat.
Tada jai sukaks dešimt metų.
Ši mintis kėlė siaubą.
Guodė tik skaitomos knygos.
Knygos atrodė tokios pat tikros kaip gyvenimas.
Jeigu jose kas nors mirdavo, galėdavo pradėti skaityti
nuo pradžių.

Tada mirusieji atgydavo.
Tapdavo tokie pat gyvi kaip ji.

Ana labai mėgo knygas.
Ji skaitė kiauras dienas.
Skaitė rytais prieš atsikeldama.
Skaitė vakarais prieš eidama gulti.
Skaitė vakarais atsigulusi.
Kai įeidavo mama arba tėtis, apsimesdavo mieganti.
Bet nemiegodavo.
Ji skaitydavo po antklode.
Knygose rado šimtus naujų draugų.
Ir keletą nedraugų.
Bet juk toks gyvenimas.
Ši istorija prasideda bibliotekoje.
Ana ten lankydavosi po pamokų.
Ponia Munsen, ten dirbanti, taip pat labai mėgo knygas.
Ji buvo beveik penkiasdešimties.
Vis dėlto ponia Munsen ir Ana tapo geromis draugėmis.
Abi buvo trumparegės.

– Prašom užėti, – ištarė laibas
balselis.

Tada kambaryje nusičiaudėjo.

Ponia Munsen pravėrė duris ir Aną
įstūmė.

Tuomet uždarė ir pranyko.

– Atsiprašau, kad čiaudėju, –
jaudinosi Miltonas Bergas.

Vadinasi, jis!

Miltonas Bergas ir yra Valdemaras
Sejeris!

Rankoje laikė jos atneštą lapą.

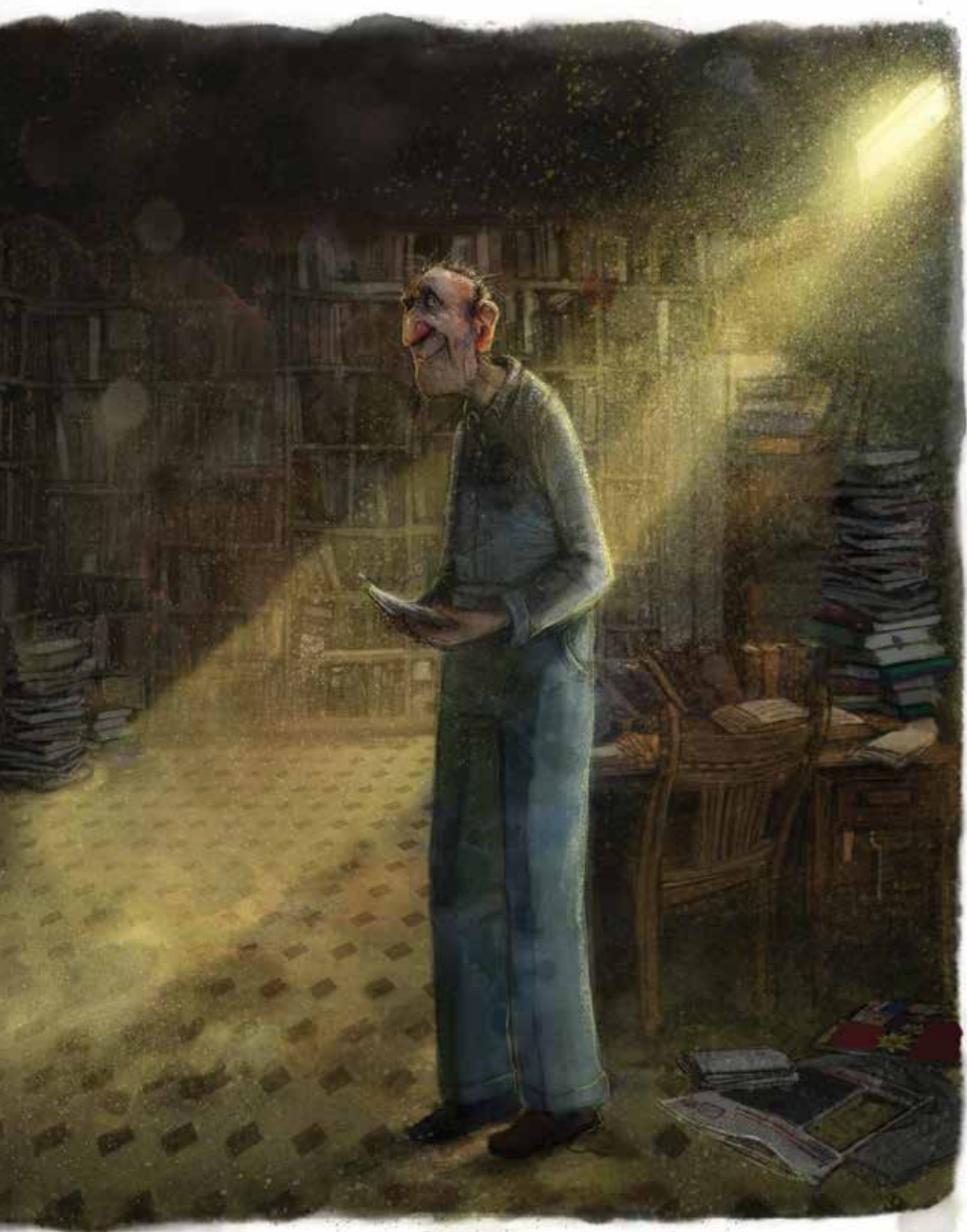
Veidas visas raukšlėtas.

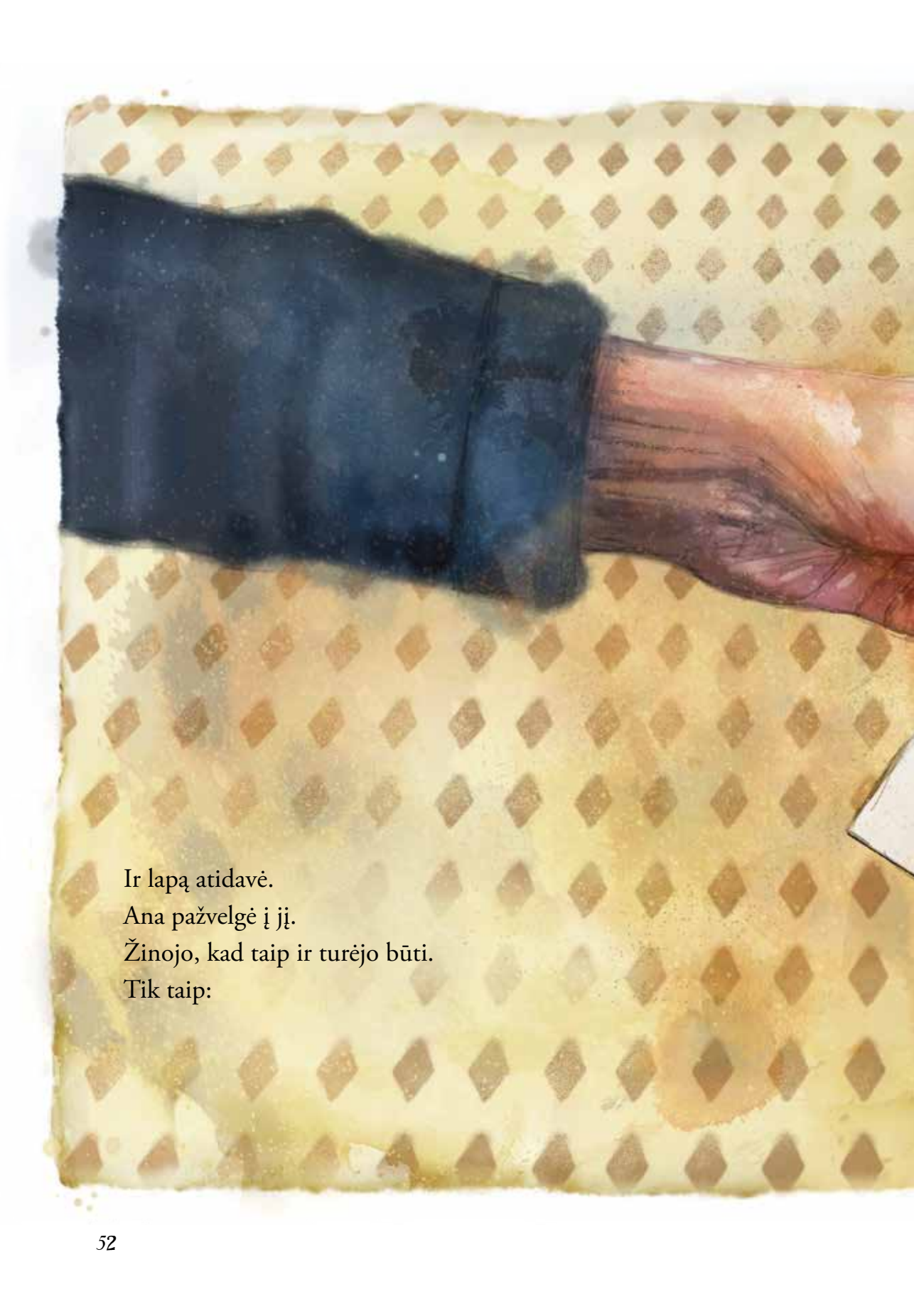
Bet žmogus neatrodė senas.

Tik atrodė taip, lyg būtų ilgai
gyvenęs.

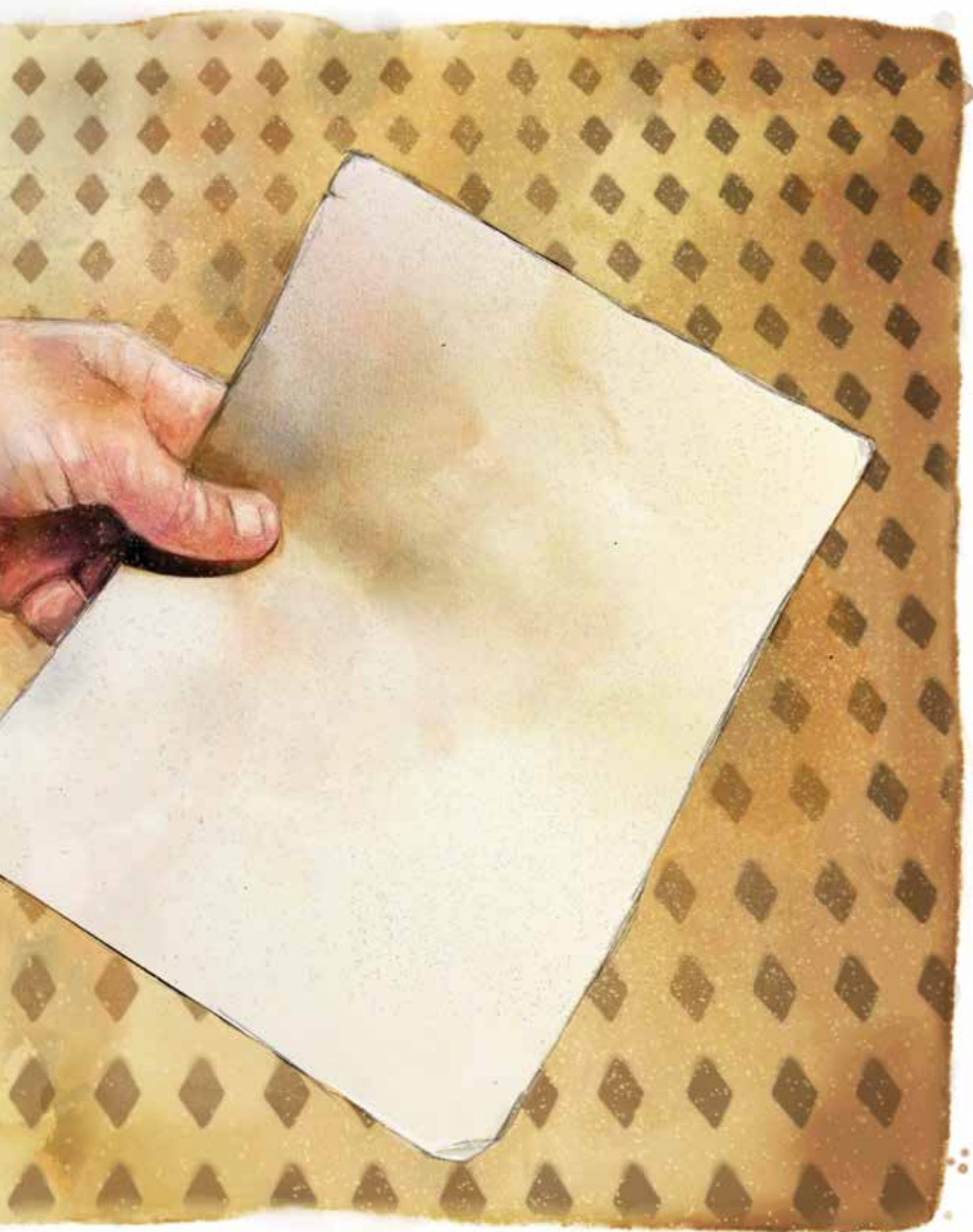
– Tu teisi. Tokia ir yra pasakojimo
pabaiga.

A watercolor illustration of a hand, possibly a woman's, with a dark blue sleeve. The hand is positioned on the right side of the frame, with fingers slightly curled. The background is a yellowish-tan color with a repeating diamond or lattice pattern in a darker shade. The overall style is soft and painterly, with visible brushstrokes and a slightly textured appearance.

Ir lapā atīdāvē.
Ana pažvēlgē ī jī.
Žīnojo, kad taip ir turējo būti.
Tik taip:

- Kaip sužinotai, kad tai ir yra teisinga pabaiga? – paklausė Miltonas Bergas.
- Nes negalime žinoti, kas bus ateityje, – atsakė Ana. Jis linktelėjo galvą.
- Taip, – pritarė. – Nes tada...
- ... viskas įmanoma, – baigė Ana. – Ir tai puiku.
- Aš irgi tuo tikiu, – patvirtino Miltonas Bergas ir nusičiaudėjo.
- Atsiprašau...
- Neatsiprašinėkite! Jums tarsi tinka.
- Čiaudėti?
- Aha.
- Kodėl gi?
- Nenumanau, – sutriko Ana. – Ar ketinate parašyti daugiau knygų?
- Nežinau. Galbūt...

Jis stabtelėjo.

– Gal parašykime abu?

– Aš ir jūs?

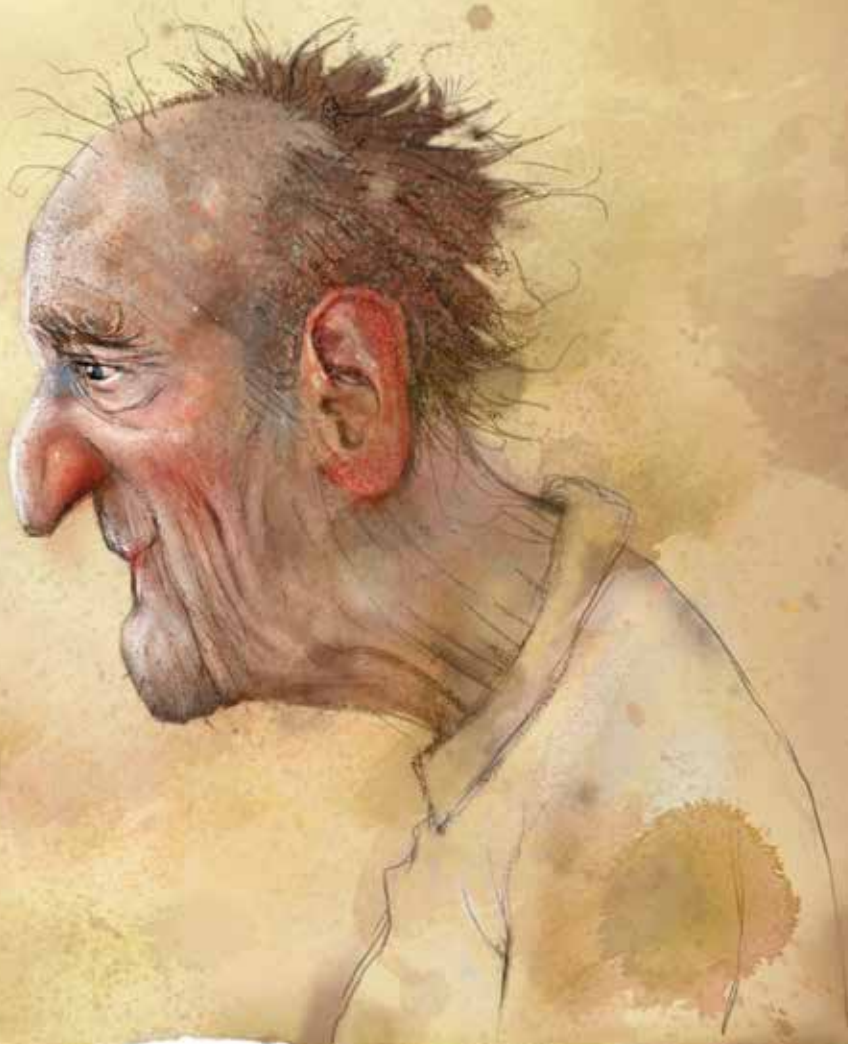
– Taigi.

– Nežinau.

– Užtat aš žinau. Taip pat žinau, kaip ji vadinsis.

– Kaip?

– „Mergaitė, norėjusi išgelbėti knygas“. Ar nori rašyti kartu?

– Taip. Labai noriu!

– Kaip manai, apie ką joje rašysime?

Ana pamąstė.

– Neįsivaizduoju. Tik žinau, kad apie ką nors nuostabaus.

Tada ji nusičiaudėjo.

Nežinojo, ar tatau sapnas, ar tikrovė.

Šiaip ar taip, tai buvo tiesa.

Anai jau greit bus dešimt metų ir ji labai bijo pasenti – juk dešimt metų yra tiek daug. Labiausiai už viską ji mėgsta skaityti knygas ir lankytis bibliotekoje. Sužinojusi, kad neskaitomas bibliotekos knygas tenka nurašyti ir išmesti, Ana pasiryžta perskaityti jas visas – kad išgelbėtų. O kartą bibliotekoje mergaitė atranda ypatingą knygą, kuri pakeičia ne tik Anos, bet ir viso miestelio gyvenimą.

Knygelę parašė norvegų autorius, vertėjas ir aktorius Klausas Hagerupas (g. 1969 m.), istorijos magiją įspūdingais piešiniais perteikė norvegų dailininkė Lisa Aisato (g. 1981 m.).

Redaktorė **Ona Balkevičienė**

Korektorė **Eglė Devižytė**

Maketavo **Lina Lukšaitė**

Tiražas 2000 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

*Ana labai mėgo knygas.
Ji skaitė kiauras dienas.
Skaitė rytais prieš atsikeldama.
Skaitė vakarais prieš eidama gulti.
Skaitė vakarais atsigulusi.
Kai įeidavo mama arba tėtis, apsimesdavo mieganti.
Bet nemiegodavo.
Ji skaitydavo po antklode.
Knygose rado šimtus naujų draugų.
Ir keletą nedraugų.
Bet juk toks gyvenimas.
Ši istorija prasideda bibliotekoje.*

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-349-4

9 786094 415494